

OBNAŽENÉ TEXTY

Johana Kroupová

VYDAVATEL, NAKLADATEL

JK Texty
Jindřicha Jindřicha 16, Praha 5
IČO: 71548327
www.textyjohana.cz

REDAKCE

Mgr. Johana Kroupová
johana.kroupova@seznam.cz

NÁZEV TITULU

Obnažené texty
poezie

ROK VYDÁNÍ

2019

Jako básně vznikaly v letech 2016 až 2018 a jsou průřezem autorčiny tvorby z těchto let.

Častými náměty jsou ženy, muži a život v marketingové době a odlidštěných vztazích. Některé básně byly použity i jako texty k punk rockové hudbě.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo kopírována v podobě mechanické, elektronické, anebo šířena jakýmkoliv jiným informačním systémem bez předcházejícího souhlasu držitelů autorských práv.

ISBN

Obnažené texty - PDF
ISBN 978-80-270-4498-6

Obsah

MARKETINGOVÉ PRODUKTY.....	6
DÍVEJ SE JAKO DŘÍV	8
BEZ EMOCÍ.....	9
CESTA JE CÍL ZPÁTKY	10
MILOSTNÁ.....	11
TICHO	12
NA SMRT SE OBLÉKÁ.....	13
V ČERVENÉM BALÓNĚ	14
NOVOROČNÍ.....	15
BÍLO.....	16
MYŠLENKY.....	17
SHOŘELO.....	18
STAŘÍ PTÁCI	19
MATKY	20
NÁVRATY.....	21
VZPOMÍNKY LEDOVÉ.....	22
PO STŘECHÁCH V NOCI SLÉZALA.....	23
ŽENY SE ODHALUJÍ.....	24
MOTLITBA SRDCÍ.....	25
ŽENY ZTRACENÉ	26
BÁSEŇ?.....	27
JAKO NADĚJE.....	28
JEN PRO SYNA.....	29

ZA SKLEM.....	30
ŽENY V ÚDĚLECH.....	31
STREET OKRAJOVÁ.....	32
ÚPLNĚ STEJNÉ.....	33
V TRYCHTÝŘI.....	34
ZVUKY PRAHY.....	35
SVOBODNÁ VŮLE.....	36
ZEVNITŘ A UVNITŘ.....	37
CESTOU NA SLAPY.....	39
JEN MALÁ HRA.....	40
LÁSKA?.....	41
NOČNÍM MĚSTEM.....	43
PÍSEŇ.....	46
METREM PO PRAZE.....	47
EVOKACE.....	48

MARKETINGOVÉ PRODUKTY

Ženu zaplavilo ticho
Jen němě nafukované průvanem
Rostlo a nadouvalo se v těsné kabině
hyper kovové klece.
Žena čtyřicetiletá, bezdětná

Marně tiskla displeje odumřelých čísel
V kabině se zrcadlo třpytilo jako její oči
Dychtivé tělo všem v horních patrech
vykouřit cokoli
mezi nebem a zemí.

V tom zrcadle pak uviděla žena sama sebe
Vyprsenou hrud', upíří rty, designové hadry, dokonalé
vlasy, atd. atd. atd.
jako výkřik
podívej se na mě a udělej mi konečně mé vesmírné
dítě ty zgelovaný pako...
Ty v jakémkoli patře - ty marketingový panáku s šile-
ným parfémem a zgelovanými vlasy, ztetovaným
zápěstím atd. atd. atd.
Čekám v kabině výtahu
Vyčerpaná svým prokoitálním směřováním.
Jedu konečně tam nahoru trochu si požalovat.

Žena si vymazala obličej
A zbylo jen tělo
Výtahem se sunulo výš a výš
k Bohu
K panákovi?
K sobě?
Výtah se rozjel
A žena ho típla jako cigaretu

Nejsem žena
jsem produkt
Nejsi muž si - jsi stejný produkt jako já.
Žena si vymazala tělo.
Dveře se otevřely a vešel muž.
Pozpátku se vracely děje a žena upravená a přichystaná se svůdně usmála...

DÍVEJ SE JAKO DŘÍV

Vloudíš se pod kůži holky na lavičce v parku. Voňavá
a jemná
Oblečeš si její šaty.
Svlíkneš, co tě nebaví
Jako nahý v trní
pod sebou spálíš zbytečné šaty, knihy, doklady
Zmizíš
Líbáš se s ženou pouličních lamp Perlovky
Lehce zašmátráš
A není to žena
Líbáš se s mužem
A lehce zašmátráš
A je to hermafrodit
Cokoli chceš uchopit
Změní se.
Cokoli se změní
Uchopíš
Ve tvém iPhone pulsuje už dávno lidské srdce
Tvoje srdce
Netluče, jak by mělo
Chladné a s arytmií
Zima tě udusí absolutní nulou
Osamělá zima místo péřovky.
V posledním vagonu metra jezdí ti nejpouštěnější
Černé oči tak krásné
Pro nikoho
Vloudíš se jen pod kůži
A Dál se nedostaneš
Nikdo se dávno nedívá
Na ty druhé
Dívej se jako dřív...

BEZ EMOCÍ

Když neuděláš nic, je to špatné
Když uděláš něco
Srazí tě to na zem
Rozmáváš svou vinu po chodníku
Kde se obtiskla jako výkřik
Když to přijde, chceš utéct, ale musíš to přežít

Nějak tu budoucnost musíš vytvářet
Nebo máš pocit, že musíš

Jinak by se nic nedělo
Ono se ale něco děje vždycky
Stačí to nechat a klidně se zaseknout

Protáhne se to v streči boží setrvačnosti

Přehulíš to a nemůžeš pohnout hlasitostí
Překulíš to do křeče ďábelského pokračování

Nemůžeš se vzdát tomu proudu, ve kterém se to pak
stejně vrátí zpátky
Nedokážeš to uspíšit, uvolnit
Bloudíš v lese emocí

CESTA JE CÍL ZPÁTKY

Čas
Předběhl tě
Jen nedávno, cos zval život na souboj
Dnes, vylekaný konfliktem, hledáš
smír

Zachránit batole z balkonu v osmém patře
Nesouhlasit s názorem mocných
Je v mládí přirozeným aktem srdce

Unaven pohromami života hledáš důvod, proč jít dál
Potvrzení, že má smysl pokračovat zrovna v téhle
cestě

Mistr řekl, že cesta je cíl
Stále tomu chceš věřit
Přestože tušíš,

že tvá poslední cesta vede přes celý svět
Zase zpátky.

MILOSTNÁ

Opili jsme déšť
Ty i já
Devadesát devět nocí
Lžeš
Vyvolavač je stará slepá bába
Co si nohavici přišlapává
Vyvolavači, přej mi
No ovšem
Přičaruj lásku

TICHO

Nikdy jsem se nikoho nebála
a u hororů se směju
ale jednu noční můru mám
bojím se, že jednoho dne
zavládne ticho
tak všeobjímající
tak semišové
že ho neumlčí
hudba přetékající
z
celého světa
bojím se, že začnu zpívat
jako kdysi doma pro radost
a v tom tichu to zabředne

NA SMRT SE OBLÉKÁ

někdo se dnes obléká na smrt,
bere si sukni či kravatu
naposled si dává topinku a popíjí čaj
sotva si všiml erekce, a přitom byla poslední,
holí si dohola kamennou tvář
sprejuje strniště v podpaždí
někdo právě odchází do práce,
mává sousedům, kteří půjdou za rakví,
někdo si naposled stříhá nehty,
někdo už nebude mít v pasu obtisknutou gumu,
někdo schovává do lednice mléko na den, který nepřijde,
někdo platí přes e banku splátku na hypotéku,
někdo za okamžik pozbude svůj svěží dech,
někdo si kroužkuje posmrtná data v kalendáři,
někdo zbytečně poslouchá předpověď počasí,
někdo cosi nerozvázně slibuje příteli,
právě smirkují, laminují, leští rakev
pro někoho, kdo je po ránu zase jako rybička,
někoho, kdo dnešku nepřikládá žádnou váhu,
parfém a pozdrav namísto závěti,
někdo se dnes dívá na svět naposled,
stejně nevinně, jako když jej spatřil poprvé

V ČERVENÉM BALÓNĚ

Ležím v červeném balóně
Hraje červená hudba
Za tou by bylo možné jít
Už je to příliš dlouho
Co jsme se věšeli na okenních rámech
Jen pro smích kolemjdoucích
A aby se kdekdo díval na naše pocity
Už neletíme
Nevěšíme se
Netěšíme se
Ležíme v červeném balóně
Líně nás někam odnáší.

NOVOROČNÍ

Ticho
hrdlo nedorvané
Ticho co se potom stane
Nový rok jak nová plocha
zhrublý hlas i mrtvá socha
Kočka kočce po ocase
hraje si už v jiném čase
Masky jako bílé tváře
vteřina je líně páře
ke smrti a k narození
Vše už bylo
Bůh tu není
Ticho
Hrdlo nedorvané
Bůh jen čeká
co se stane
v tichu měkkém
kde se tóny
derou do své novoroční zóny
v tichu měkkém
kde se nahé kroky
mění ve sliby a smutek
a NOVÉ ROKY.

BÍLO

Klečíš ve sněhu

Bílo

Piješ sníh

Bílo

Trháš nasněžené pozdravy

do bílé vázy

z dálky smích

bílé vrány

na polích

Bílé se spojí ve tvé duši

V radost

Jen děti se těší na vánoce.

MYŠLENKY

Za skly
dýchám
to vydýchané
světlo, co obtěžuje
vidět i to co jindy vidět je
malé jizvy
mrtvé mouchy
které se hromadily bez slunce snad celou věčnost na
skle
Vylézají i prapodivní tvorové
za světlem
Myšlenky jako
výčítky
Myšlenky v uprášených koutech hotelových pokojů

Dýchám i to
vydýchané
blízko smrti
plno hřbitovů

Budeme se vznášet v ráji?
Pršet s černou oblohou?
Ztrácet se... a padat v kruzích zpátky?
Až tudy půjdu
Budu se muset obhajovat
Myšlenky se zavinuly, jako zbytky jídla
Vyhodila jsem je nepotřebné.

SHOŘELO

Říkám muži
Že hoří
Proč nehasí
Červené ocásky hadích plamíneků
u srdce
Mám už na to věk
Shořelo
jako malý srdcekuř
V noci chodí často úzkost
Přespává v mé posteli

Ptám se svého muže
Proč nás nehasí
Už se neptám na nic
Je úplně Ticho
A možná kolem sedí ve tmě andělé.

STAŘÍ PTÁCI

Zahrada utopila

Ptáky

kteří neulétli

Ticho se vznášelo u jejich křídel

Ptáci zestárli a zapomněli létat

Svíčkami jsme jim ozdobili hrob.

Byl z podzimních písní

starých písní

tak starých až samy odeznívaly

jen co zazněl první tón.

V hlavě se množily jejich ozvěny

jako stíny staronových ptáků

Křídla nešuměla

Odlétli JINAM.

MATKY

Doma
jí ticho sedí na klíně
Kocour se protahuje
Je jako na začátku
Ticho je její hudba
líně se věší na zdi
příběhy se zastavují
zvuky se hroubí
na zahradě se potichu usadili ptáci
Ticho se zavrtalo
do všech pórů země

Otočilo se kolem krku jako
těžký diamant
Škrtí
když padá na zem tak tiše
že ona neslyší

Úzkost jí prorve hrdlo
Ticho jí vzalo hlas
Nevolá o pomoc
Neděje se nic tak hrozného
ale
„proč jste mě nechali takhle žít?“
A Duše mlčí

NÁVRATY

Černé myšlenky
spojily se v noc
Přeplněný den
jako něco v nic odbarví se
Obrazy se barví a blednou zároveň
Na ulici se hlasy smějí
pak v tichu tmy se odrážejí v paměti
prázdné dny přeplněné čímkoli
Utíkáš
Není kam
Vracíš se
v další naději
té mladé dívky, která lidem vždy k ránu žehnala
Ráno se vzbudíš do stejného dne?

VZPOMÍNKY LEDOVÉ

Několik myšlenek zamrzlo ve vložky
vzpomínky ledové
padají z nebe
Několik pocitů
umrzlo v rampouchy
studených tlapek
co v ledu se odrazily
zatančily a stesky zanechaly v odrazu bílomodré
prošla jsem tou krajinou a divila se
kam odletěly labutě přimrzlé k vodě
kam odletěly okamžiky zamrzlé až do konce
Andělé co se třpytili jako něco krásného
co v tlapkách se sněhem zmizelo v noci
Pocity
Myšlenky
Andělé a kočičí stopy jako vzpomínky
Nezůstalo vůbec nic?

PO STŘECHÁCH V NOCI SLÉZALA

Po střechách v noci
přelo ji do vlasů
Po střechách ve dne
už z nohou se rány staly
Slyšela ranní ptáky vedle sebe
Slézala pak dolů
Do korun stromů
na Malé Straně
Do oblouků starých mostů vetkla své pořezané nohy
a požehnala chodcům
Unavená a spokojená
že noc svraštila se jako černý mrak
když se vyprší
A ona pak unaveně obejme toho
Kdo to nutně potřebuje ...

ŽENY SE ODHALUJÍ

Ženy se odhalují
cáry kůže praskají v prsou, na bocích
hýždě jak rozpálené tóny bolestné
Nohy se sami roztahují k odvěké písni...
Ženy věčné a ženy bez hranic
Ženy plodné
Tancují písňě vášní
Muž přijde
Dívá se
Zívne
Ženy se kroutí v křečích před zrcadly
Vábí své stíny
muži je opustili
Jen ženy se stále odhalují.

MOTLITBA SRDCÍ

Smutek se zaměřil na naše duše
osamělé z bolesti
A samotou nemocné
Jiné je zakázané
Barvy kůže, barvy Boha
s černýma očima
a únavou materiálu těla
S láskou i smířením
Ve spánku se rodí zas nová odpuštění
Smutek se odrazí
v ranní mlze
a v nových odpuštěních
Poslouchej modlitbu srdce
kolik má tónů a barev
Modlitba všech srdcí.

ŽENY ZTRACENÉ

Ženy za oknem mužů
Růžemi rány zasypané
Oči slepené a matoucí
Hlasy umlčené
Duše zakopané hluboko dole
v křeslech psychoanalytiků
na esthé klinikách
zakleté
Ženy v pohledech mužů
zasklené
Ženy ztracené tak moc

BÁSEŇ?

Duše duší udušeny a
přikovány k ráům oběšenců
Duše zaváté, smutné, s nadějí, opuštěné, objímající
prostor černé nelásky - sebelásky
Kam ses odebrala ty čistá a krásná
A věčně hledající
jakoukoli lásku?

JAKO NADĚJE

Ve stavu bez tíže kosti se lámou jako nic
odchází dobrý cit, odchází mnohem víc
ve stavu bez duše krev teče s tělem
a jako otázky slepené do krve si z těla derem
všechna kouzla dětí
i bordel z duše a smetí
odchází cit jako propíchnutý bolák
láska naděje víra - těm uzavřeli zobák
Jen jako naděje pro syna, zůstanu tady s ním a budu
jiná..?

JEN PRO SYNA

Ve stavu bez tíže kosti se lámou jako nic
odchází dobrý cit, odchází mnohem víc
ve stavu bez duše krev teče s tělem
a jako otázky slepené do krve si z těla derem
všechna kouzla dětí
i bordel z duše a smetí
odchází cit jako propíchnutý bolák
láska, naděje, víra – těm uzavřeli zobák
Jen jako naděje pro mého syna, zůstanu tady s ním a
budu jiná..??

ZA SKLEM

Ženy za sklem se neliší
Rtěnky, podpatky a super mobily
Muži v košilích rouge
Za sklem hraje hudba města
Citová vzplanutí
tě nenutí být stejný
jako za sklem
trendy figuríny
Muži za sklem posiloven
olizují zadky žen
které se vrtí před nimi
v rytmu rouge - sebelásky
Do ticha kostelů odnes smutné duše
kde se jen zpívá pro radost...

ŽENY V ÚDĚLECH

V záplavě listů ztrat' se
S večerním smutkem odejdi
Zavěs se na trám věčných oběšenců
A samotu jim z očí vyčti
Tvary se vlní jako slzy
Potrhaly krásu stylingových dam
Samy si v perlách zkrášlíme
Duši?
Ženy ztracené v údělech
lesem projdeme se nahé nabídnout
Kam se dá víc ztratit?
Duše se schází s anděly opuštěných minut, roků
aby se v záplavě listí ztratily...

STREET OKRAJOVÁ

Víš jak projít kolem bytosídlišť a fotit nebe s jedním
street stromem
s nerez odlesky rámců scifi oken
betono kovového města
streeterů z betonu přespávajících na další street den.
Projdi se městem jako sadem
Poslouchej street hudbu
odmotávej městské zvuky ke krajnici městského ok-
ruhu..
kdy už neuslyšíš NIC
TICHO I HLUK se špunty v uších
Zvuky kyber města
rozložily tvé sluchové kůstky a oči propálily kovový-
mi odlesky v západu slunce.
Street texty ti vybušily díru v lebce
jako stejné tóny kovových slov.
Opuštěné.
Zbytečné.
Street.

ÚPLNĚ STEJNĚ

Zbytečné ráno
SE ZBYTEČNÝMI SLOVY
rozlité čaje s výkřiky
Ve snu se nemusí nic
Ve dne si namluvíš jak je
SMYSLUPLNÉ COKOLI.
třeba
prodat své úmysly
řídít chod zbytečných věcí
peníze pro peníze
úmysly pro úmysly
Broker stokrát zvedne mobil
aby nabízel cokoli za upsání duše
a peněz na konto superspolečnosti.
Děti se odvezou domů autem
a
jako by ani nebyly u youtube - přízraky dětí
přízraky duší
Matky utíkají pryč
aby měly taky nějakou cenu
Bezvědomí spánku tě pohltí ztrátou
paměti
NEKONEČNOU
protože pak to začne celé úplně stejně.

Neutečeš
ČAS OD ČASU SE ZATŘPYTÍ OKAMŽIK PRAVÝ
A JEDINÝ
OKAMŽIK V LETU A CENY VŠECH BRILIANTŮ
TVŮJ OKAMŽIK
A začne to celé úplně stejně

V TRYCHTÝŘI

Ulici někdo obrátil vzhůru nohama
Z kamene vytryskla hlína
z hlíny vytekl oheň
sebevražedného chudáka
s divnými úmysly
Slzy se spojily hlínou
Zvykáme si na stav věcí
jako na dně trychtýře usazení.
Na dně v rybníce
tepe něžné milující žabí srdce.
I my jsme jako žáby.

ZVUKY PRAHY

Se zvuky vyzvánění zbytečných hovorů
s tanečky šílenství na zoufalých střechách
zvuky se drtí a krvácejí uši o uši
v pražských bohémách
u poblitých zdí kostelů
ve vyřvaných putykách
v cizích postelích
s uřvanými těly

S prasklými ušními bubínky
a miliony rachejtlí beze smyslu.

V hluku na římsách
kde spí vyčerpaní ptáci
jako ozvěny všech zvuků světa
zbytečných
ve spojení rapu s jazzem jako ochutnávky
čehokoli

V mlze je ticho nocí
čistých jako rozmazané duše bez hříchu

V mlčení je naděje
se zvony kostelů jako výzvou
hysterické kakofonii města

Umlká

A ticho rozlilo se něžně jako ráno v neděli.

SVOBODNÁ VŮLE

v trhlině po mobilním telefonu
sub atomární střelnice
střílí změt' ostrých
čas zbytečně trhá

však moje vůle moje hnutí
nemůže být jen to, co nutí
ptačí úlet
vrypy do kůže

vyčítám ve svém vědomí
pletu si se smysly sen
tak jako každý k světu
kde nesmrdí chlemstající tlama
co trhá prsa na pohled
láska zdraví peníze?
Láska sex a tlama

jsem z dlouhé věty odpověď
svobodná vůle sama...

ZEVNITŘ A UVNITŘ

Krájení dortu, víc symbolické než účinné
podobá se vyhlídkám
s přemrštěným počtem dětských ilustrací na lednici.

Krátké zazvonění na domovní zvonek
– nečekaná varianta
na zasněné vějířky kolem rtů muže,
obrací do světa, do kterého se vejde vše.
A možná vůbec nepřeháníš;
v policích nacházíš už jen pohodlnou obuv nebo
vzpomínky
se světlem

Nedělní mše, srovnaný kolárek a nepatrný záchvěv
když nouze za nehty odnáší si polévku;
s příchodem
zvířete v nás,
hladem si podobní

Kdo jsi, že nás soudíš?
Ne, nesoudíš

Nepohnuli se ani o píd' s kartónem do nepohody a
přesto kráčíš pěšinami vpřed,
rozdáváš vizitky na možnost probuzení v příkrývkách
a ta ulítlá tvář rámovaná šedivou září...
Jeden by řekl,
že nosíš letecké brýle a teď hledíš
jak se dostat z té střechy
ke svým soustům
tam za levotočivou zatáčkou
Kde to znáš
Jako staronový domov
soused se chystá

odvléct dědictví šrotu
do sběrných surovin.

CESTOU NA SLAPY

Rezavá loď ze Slap
Kde jsi chtěla žít
Jako vzácný akt
Jako připomínka
Jako krátký výstřel
Malá láska na skalách
Před poslední stanicí
K Vyvanutí

Jsem to pořád já
Jsem stejná.
Strkal ti prsty tam, kam se to nemá?
Chtíč beze slov
Prsty ve vagíně
a
prsty, prsty, prsty všude
Muž se nabažil
a odvezl tě zpátky
Aby ses nedrala tam
kam
Vůbec nepatříš...
A co když zrovna tohle měla být láska?

JEN MALÁ HRA

Obnažené fotky

Vzkazy

Pozdravy

Smajlíky a tuny pomyslné něhy

Posíláš své lásce

Zamilovanost vytvořila nového člověka

Který s tím pravým nijak nekoresponduje

Vždy se divíš

A kdo to vlastně je?

Tenhle jiný cizí

Tahle jiná cizí

Esesky simulují jinou realitu

Kam se vejdou všechny pocity

Oceán z podvědomí

Se urve a zaplaví tě vlnami pocitů

Messenger lásky

Neprobouzej se

Ono to chvíli vydrží

Ach ta tvoje potřeba lásky

Věčná

LÁSKA?

Padlé dlažební kostky
A mezi nimi spáry
Vajgly, tmel a kosti
Pot, krev a vše
Co se namane

A hluční
Letní ptáci
Co řvou ti
V parné kocovině
Do duše
Do svědomí

A ty s klidným vědomím
Na plech
Na popel
Jako ta spára
Mícháš realitu
Lásku se představou

Ale ta bolest
Jen ta bolest

Tě oslabuje
Jsi jak novorozeně
S vráskami
Po zhrzené lásce
Obnažená
Přátelství
Po mnoha letech
Je to velice věrné přátelství
Ne opilé - střízlivé
Jsou ty
Kostky a spáry

A láska je nad tím

Nespoléhej na ni
Spolkne tě
Jako to město

Proč by to někdy nemohla být
Nejkrásnější euforie

Která si tě vybere...

NOČNÍM MĚSTEM

Tisíce za noci padá hvězd,
tisíce na nebi umírá slunci
a včera večer spadla jedna.
Prochodil jsem město křížem krážem,
chudičké neony mi svítily na cestu
a za mostem se táhly do daleka
voňavé stíny tlejícího listí.
Došel jsem do parku.
Ve vzduchu krouží listí kaštanů
a na lavičce svítí srdce,
protkнутé šípem.
Botanická zahrada je loukou asfodelů,
jen řeka Léthé ztratila se kdoví kam.
A proto nemohu zapomenout.
Po cestě plné kamení stoupám na Golgotu.
Kříž vzpomínek mne sráží na kolena.
V altánku vzdychají prkna
a milenci.
Kolem staletého stromu usíná lavička.

Vdechuji syrový ozón opadaných stromů,
syrovou vůni lásky.
Tvé bílé tělo září jak diamant,
ztracený v trávě,
na řadrech se černá uschlé jehličí
Směješ se v bolesti,
která vytryskla ke hvězdám
směješ se,
protože se stydíš plakat.
Ale nakonec to nevydržíš
a stejně se rozpláčeš.
Malý uzlíček lásky,
schoulený pod hvězdami.
Kolem je nebe, poseté perlami

a dole svítí město.
Malý pokojík
se sluncem v rozzářených očích.
To město se zvony a chrámy,
s domkem, přilepeným pod tovární zdi.
Vedle mne muž s koštětem
smetá spadané uschlé listí.
Je šťastný, zpívá si.
A kolem mne umírá tisíce hvězd.
V altánku sténají prkna
a hlasy milenců
a modlitba v pološeru

Starý farář už mne nebude vyhazovat.
Položí mi ruku na rozpálené čelo
a řekne:
miluj a odpouštěj.
Pane faráři,
jsme oba staří blázni.
Oba věříme v iluzorní věc,
Vy v Boha a já v Lásku.
Je noc
A cesta zpátky
bývá vždycky smutná.
Tak prochodil jsem město
křížem, krážem.
I parkem prošel jsem.

Varhanní koncert přestal právě hrát.
V přírodním kině hrál fantastický film.
Sedl jsem si nahoru.
Tam dole seděla Ona a plakala.
Odcházím a ona mává bílým šátkem.
Lavička s křížem září do noci
a park je ještě smutnější,
než býval dřív.

Přešel jsem most.
Chudičké neony mi svítily na cestu
a město,
to velké špinavé město
se mi strašně smálo.

PÍSEŇ

páteří, užasnu,
projela máslem vřelá jehla
jako by ji olízla ztichlá žena
obnažená kopřivami
pnoucí je sval, změna v tříštění
mrhá tekutinami a slabost
rozbíjí se o skály jak pěna
máš jen mě, stoletá!
a hýčká dlaněmi

METREM PO PRAZE

Metrem po Praze
a naposledy cítím
celou tu rozpínavou dálku
bytostně prochozeného města

Věčnost dávné viny
Jako kořeny prorůstám podzemní Prahou
zatímco horoucí hlína kolem vagonu
se dusí a zalyká zabodanými kostmi
našich předků
– Taky mě pochováš? – zeptám se tě večer jednou
a natáhnu k tobě ruce....
Dveře se ale zavírají a Příští stanice je
tvoje užaslá tvář když jsem ti řekla
že podjíždíme Vltavu a za černými okny
jsi viděla
komíhající se blány na nohách labutí
a šupinatý břicha zpuchřelých kaprů
co jsi je vždycky chtěla pustit zpátky do řeky
a já dělala jakože jo a pak vypustila jen jejich duše
Jedu metrem a nade mnou se skoro neznatelně
otřásají hladiny napuštěných horkých van a vířivek
V jedné z nich už možná ležím
s vlasy připomínajícími výbuch
anilinových barev ve sklenici čirý vody
a stejně jako ty poslouchám
nastraženýma ušima věčnost naší krve

A věčnost viny
Jednou si nás každá vina najde
Je láska vina?

EVOKACE

Jolandiny zlé kruhy

„Vidím velký špatný...“ řekla paní Jolanda a významně se odmlčela. Balíček tarotů z jejích dlaní blýskal jak ze tmy nůž. Oko kamery na hřmotné postavě věšt-kyně viselo soustředěně, jakoby i ono podléhalo pravdě karet. Ve studiu pak bylo ticho, žádný divák ne-sebral odvahu vstoupit do Jolandiných zlých kruhů...

Hlídač č. 47

Rozkročen s vysílačkou u ucha, už se ho chystá čapnout. Hlídač v Tesku, hladový jestřáb nad kořistí. Kdosi si strčil do kapsy šampón, patrně jen na zkoušku, jestli se mu do ní vejde. Netušil ale, koho proti sobě má; že už ho merčí oko kamery, již v kukani sleduje hlídač č. 47, jenž okamžitě dává znamení muži s vysílačkou a povel: „Muž s šamponem nesmí projít. Za žádnou cenu.“

Clean shaved man

Clean shaved man je patrně minulostí,
dnes je v módě Rumcajs.

Patrně pohlavní znejasnění, unisex,
Úzkost mužů

Vousy po vzoru zbojníka od Jičina anebo čečenského partyzána, podle světonázorového gusta.

A většinou rostou z gravitace dolů a z plezíru zhusta.

Sexy vousy muž si daruje své sexuální sebevědomí

Pod vousy je cítit něha...

Šance pro Vogue

Je poledne a kadeřnice od Toniho pálí cigarilo. Nohy zkřížené, jedna paže založená, druhá vytrčená k nebi kreslí kouřovou krajku, zkrátka v úhledné póze, protože co kdyby je někdo vyfotil a umístil na titulní stranu magazínu Vogue...

Kdo jede tramvají č. 22?

Tramvají 22 jede opilý Korejec. Strašně se šklebí. Podle kozaček se ukáže, že to je žena. Japonka. A že není opilá a nejspíš se ani nešklebí.